

Arrest

nr. 244 775 van 25 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DESWAEF
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HAYEZ *loco* advocaat A. DESWAEF en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 31 juli 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 oktober 2019.

1.3. Op 26 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Palestijnse nationaliteit en bent u geboren in Jeruzalem. U verhuisde met uw ouders op jonge leeftijd naar Gaza en verbleef daar tot 2006. In de zomer van 2006 was u met uw moeder op vakantie in Egypte toen Hamas de macht greep in Gaza. Jullie bleven vier jaar lang in Egypte. In 2010 keerde u terug naar Gaza en verbleef u bij uw vader en uw stiefmoeder in Gaza. Na twee jaar was u de ruzies met uw vader zat en ging u terug bij uw moeder wonen in Gaza. Na de 50 dagen oorlog van 2014 verliet u op 14 september 2014 opnieuw Gaza met uw moeder en halfbroer A. naar Egypte.

Nadat u afstudeerde in Egypte, besliste u om het land te verlaten. U reisde op 16 juli 2018 via Turkije, Cuba, Venezuela en Spanje naar België waar u aankwam op 31 juli 2018 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 16 augustus 2018.

U vindt Hamas bemoeizuchtig en vreest gerekruteerd te worden door Al Quds. Bovendien denkt u problemen te kunnen krijgen omwille van uw familie. U vreest tot slot de algemene levensomstandigheden en dat u geen opleiding met paarden zal kunnen volgen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer dat u bekwam op 15 augustus 2018, uw originele identiteitskaart, de UNRWA-registratie van uw familie, uw diploma van uw school in Egypte, een kopie van het paspoort van uw moeder, een kopie van het paspoort van uw broer en een begeleidende mail van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst sluit alleen personen uit die "thans" de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen. U geeft namelijk zelf

aan dat jullie ondanks het feit dat jullie geregistreerd zijn bij UNRWA nooit hulp inriepen omdat jullie het niet nodig hadden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 09/10/2019, p. 9).

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar Spanje gereisd bent en dat u uw paspoort daar heeft verscheurd (CGVS, p. 4). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook of. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig weggooien/verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Ook uw verklaringen over uw vrees gerekruteerd te worden kunnen niet overtuigen. U denkt dat Al Quds de jongerenbeweging van Hamas is, terwijl deze brigades net de gewapende tak van de Islamitische Jihad uitmaken (CGVS, p. 15). U geeft verder aan dat zij niet louter u zouden willen rekruteren maar alle jongeren benaderen (CGVS, p. 15). Niet alleen geeft u daarmee toe dat u niet persoonlijk gevisieerd werd of zou gedwongen worden bij hen te gaan, deze bewering wordt geenszins gestaafd door uw verdere verklaringen. U stelt namelijk dat deze groepering druk blijft zetten op jongeren van uw leeftijd om hen te vervoegen (CGVS, p. 16) maar wanneer het CGVS u vraagt naar concrete voorbeelden hiervan, komt u met slechts één naam op de proppen: een zekere K. A. A., waarna blijkt dat deze

buurjongen van u eigenlijk niet gedwongen werd maar uit eigen overtuiging hen vervoegde (CGVS, p. 16). Gevraagd naar voorbeelden van mensen die weigerden maar toch gedwongen werden hen te vervoegen, zegt u dat u geen mensen kent bij wie dit het geval was (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat Al Quds iedereen aanspreekt en onder druk blijft zetten om hen te vervoegen, zegt u dat u geen vrienden heeft die hiertoe geforceerd werden omdat ze niet gechanteerd kunnen worden met een prostitutie-, alcohol- of drugsprobleem (CGVS, p. 16). Aangezien u aangeeft dat u evenmin met zulke problemen kampt (CGVS, p. 16) blijft het een raadsel waarom er voor u specifiek een risico zou zijn dat u gerekruteerd zou worden door deze gewapende groepering en blijkt dit een louter hypothetische vrees te zijn. Integendeel, er zijn net aanwijzingen dat u minder risico zou lopen om gerekruteerd te worden op de manier die u beschrijft. U verklaart immers dat u heel weinig naar de moskee ging (CGVS, p. 21), terwijl u de rekrutering van Al Quds voornamelijk in moskeeën situeert (CGVS, p. 15, 16) en geeft aan dat er tussen de mensen met wie u voetbalt of andere zaken doet wel leden zitten die probeerden maar dat zij ook wel weten wie u bent en wie uw familie is (CGVS, p. 21).

U weet dan ook niet aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Gaza het doelwit zou zijn van een gedwongen rekrutering door de Al Qudsbrigades.

Voorts maakt u evenmin aannemelijk dat u louter omwille van uw familieleden problemen zou kennen bij terugkeer naar Gaza. Uw grootvader is een belangrijk lid van Fatah en werd in het verleden meegenomen en mishandeld (CGVS, p. 11) maar uit niets blijkt dat u hierdoor zelf problemen zou ondervinden. U was te jong om zelf aan politiek te doen (CGVS, p. 9). Uw vader werkte als directeur van het hoofdcmité en werkte in het parlement en op het bureau van de president (CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat hij dus wel enige politieke betrokkenheid behield en zelfs in hetzelfde gebouw woont als uw vader (CGVS, p. 4), ondervond uw vader op geen enkel moment problemen met Hamas (CGVS, p. 17). Dat u als kleinzoon dan wel problemen zou ondervinden omwille van de job van uw grootvader is niet aannemelijk. Dit blijkt ook uit de situatie van uw andere familieleden langs vaderskant. U heeft nog een neef en een nicht langs vaderskant die in Gaza wonen met hun gezin en behalve de algemene levensomstandigheden geen enkel probleem ondervinden (CGVS, p. 12). Sterker nog, uw oom langs vaderskant J. A. N. bevond zich in Noorwegen maar keerde vrijwillig terug naar Gaza (CGVS, p. 17) en uw tante N. reisde met haar echtgenoot geregeld tussen Gaza en Egypte (CGVS, p. 17). Het is dan ook niet plausibel dat u omwille van uw familie langs vaderskant problemen zou kennen bij terugkeer.

Uw moeder werkte voor de Jihad Al amn al-Wiqa, de preventieveiligheidsdienst van Fatah en in een comité voor samenwerking (CGVS, p. 11). Tijdens de machtswissel in 2007 zou Hamas haar organisatie zijn binnengevallen, zaken vernield hebben en zaken gestolen hebben (CGVS, p. 22). U verbleef om toeristische redenen in Egypte samen met uw moeder en uw halfbroer A. (CGVS, p. 5) en hierdoor beslisten jullie de volgende vier jaar in Egypte te blijven (CGVS, p. 4). U biedt voor dit alles evenwel zelfs geen begin van bewijs aan. Zelfs indien hier enig geloof kan worden gehecht, moet vastgesteld worden dat u zelf aangeeft dat jullie na 2007 geen enkel probleem meer ondervonden hierdoor (CGVS, p. 22). Sterker nog, uit nazicht van het paspoort van uw moeder blijkt dat uw moeder op 18 november 2017 terugkeerde naar Gaza en er verbleef tot eind maart 2018. Dat dit voor haar werk was (zie mail advocaat) neemt niet weg dat zij vier maanden lang opnieuw in Gaza verbleef zonder enige problemen te ondervinden aangezien u aangeeft dat jullie na 2007 geen problemen meer hadden (CGVS, p. 22). Door het paspoort waarmee u reisde niet neer te leggen, valt overigens niet na te gaan waar u zelf deze periode verbleef. Dat u twaalf jaar na de laatste problemen door het werk van uw moeder problemen zou ondervinden louter omwille van haar werk terwijl uw moeder zelf voor haar werk in 2017 vier maanden lang terug in Gaza verbleef zonder enige problemen maakt u dan ook allerm minst aannemelijk. Dat u louter omwille van uw familie een groter risico zou lopen om problemen te kennen, blijkt overigens geenszins uit uw verklaringen. Integendeel, u verwijst naar een conflict in 2012 of 2013 met een militair die u eens sloeg en wiens familie pro-Hamas was (CGVS, p. 14) maar verduidelijkt dat dit conflict na tussenkomst van de hoofden van de families werd opgelost en de andere familie zelfs hun verontschuldigen aanbood aan u (CGVS, p. 14).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Het gebouw van uw vader werd ongeveer een jaar geleden opnieuw opgebouwd (CGVS, p. 4) en uw familie heeft er naast het appartement van uw vader nog een appartement in eigendom, namelijk dat van uw grootvader (CGVS, p. 4). Uw vader krijgt salaris van Palestijnse Autoriteiten, uw grootvader is secretaris van Fatah in Gaza (CGVS, p. 6) en heeft een boerderij niet ver van Khan Younis onder de naam van uw grootmoeder (CGVS, p. 7). Hoewel uw vader geconfronteerd wordt met problemen zoals elektriciteit, is hij in staat hier een oplossing voor te vinden door een generator te kopen samen met de andere bewoners van zijn gebouw (CGVS, p. 8). Uw bezwaren waarom u niet in het huis van uw vader of grootvader zou kunnen verblijven, zijn sterke indicaties dat uw financiële situatie meer dan behoorlijk is. U zou niet bij uw vader kunnen wonen omdat uw stiefmoeder zich te veel met uw leven bemoeit en u haar niet aanvaardt wanneer zij zich als uw moeder gedraagt (CGVS, p. 14). Dit is uiteraard niet ernstig. Geconfronteerd met de mogelijkheid u te vestigen in de boerderij van uw grootvader komt u niet verder dan te zeggen dat deze verafgelegen ligt en u geen veehouder wenst te worden (CGVS, p. 14).

U denkt voorts dat u nergens anders zou kunnen wonen vanwege de kosten maar dit is niet aannemelijk (CGVS, p. 14) aangezien de levensomstandigheden die u schetst er sterk op wijzen dat u beschikt over een serieus financieel draagvlak. U ging eerst naar een Amerikaanse school, vervolgens naar speciale privéschool El Nasser (CGVS, p. 7). Samen met uw moeder huurde u drie maanden lang een appartement in El Mohandessin omdat jullie er op vakantie waren (CGVS, p. 5). Vervolgens bleven jullie vier jaar lang in Riha in een appartement van uw familie (CGVS, p. 5) en ging u er naar school (CGVS, p. 5). Dat appartement is intussen verkocht maar jullie kochten twee andere appartementen in Egypte waar op dit moment niemand verblijft (CGVS, p. 7). Uw grootmoeder pendelt tussen Westelijke

Jordaanoever en Egypte (CGVS, p. 7). Hoewel jullie geregistreerd zijn bij UNRWA hebben nooit bijstand gevraagd omdat jullie het nooit nodig hadden (CGVS, p. 9). U heeft familieleden in Engeland met een goed inkomen die onder andere de \$10.000 betaalden voor uw reis van Egypte naar België (CGVS, p. 11). Ook in Gaza heeft u vermogende familieleden: uw tante N. is getrouwd met een rijke man van Gaza met veel eigendommen in Gaza en Egypte, drie grote klerenwinkels in Gaza en zijn vader heeft een groot reisbureau in Egypte (CGVS, p. 17). U heeft een goede band met uw tante (CGVS, p. 17) waardoor er redelijkerwijze vanuit mag gegaan worden dat zij u zou helpen indien u werkelijk in extreme armoede zou komen te vallen.

U heeft bovendien vanuit België nog steeds contact met veel vrienden in Gaza (CGVS, p. 8, 9) en heeft er behalve uw vader, grootvader en stiefmoeder nog enkele familieleden (CGVS, p. 12) die u eveneens kunnen helpen bij terugkeer naar Gaza.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat het feit dat u in Gaza geen specifieke studie kan volgen die verband houdt met paarden (CGVS, p. 17) niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de

marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daarbij moet benadrukt worden dat u niet noodzakelijk bij uw vader moet wonen bij terugkeer, in hetzelfde gebouw als uw grootvader waar volgens u in het verleden reeds bommen zijn ontploft (CGVS, p. 22). Zoals hierboven uiteengezet beschikt u over andere verblijfsmogelijkheden en laat uw financiële situatie het zeker toe om ergens anders te verblijven.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al

honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie

toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw nieuw paspoort, uw identiteitskaart, UNRWA-registratie, diploma en de paspoorten van uw moeder en broer zeggen louter iets over uw identiteit. De begeleidende mail van uw advocaat werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7, 55/2, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hij een afstammeling is van een vluchteling die in 1948 bij het UNRWA is geregistreerd, terwijl de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van mening is dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève). Verzoeker voert aan dat niet betwist wordt dat hij een geregistreerde vluchteling is bij het UNRWA en dat volgens het arrest *Bolbol* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), de registratie volstaat om aan te tonen dat hij daadwerkelijk steun ontvangt. Volgens het arrest *Alheto* van het HvJ vormt artikel 1, D van het verdrag van Genève een *lex specialis* voor elke persoon die bij het UNRWA is geregistreerd. Verzoeker besluit dat hij wel onder de toepassing valt van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

In een tweede onderdeel van het enig middel wijst verzoeker erop dat Israël zich schuldig maakt aan oorlogsmisdaden en herhaalde schendingen van het internationaal humanitair recht en dat de blokkade van de Gazastrook een schending uitmaakt van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 12 augustus 1949 met betrekking tot de bescherming van burgers in oorlogstijd. In verband met deze blokkade verwijst verzoeker naar verschillende documenten van de Verenigde Naties die in 2016 zijn gepubliceerd over de humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker verwijst ook naar een rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 2 oktober 2019 *“Pratiques israéliennes affectant les droits de l'homme du peuple palestinien dans le Territoire palestinien occupé, y compris Jérusalem-Est”*. Verzoeker meent dat *“de ernstige schendingen van het humanitaire recht door de Israëlische autoriteiten (...) daden van vervolging (vormen) in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Het zijn voortdurende overtredingen of worden beoordeeld overeenkomstig artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de laatste militaire operaties in de zomer van 2014”*. Verzoeker verwijst nog naar een verslag van 14 juni 2018 van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties en naar een rapport van de Wereldbank van 27 september 2018. Verzoeker meent dat, als hij naar Gaza terugkeert, hij met beperkingen van zijn levensomstandigheden te maken zal krijgen en het genot van zijn vluchtelingenstatus zal hem ontnomen worden. Verzoeker meent dat er sprake is van oorlogsmisdaden en collectieve bestraffing en dat dit relevant is bij de beoordeling van de vraag of aan de criteria van de definitie van vervolging is voldaan. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de geldigheid van de rapporten van de VN niet betwist. Volgens verzoeker moet de beslissing worden hervormd omdat het karakter van een collectieve bestraffing niet behouden wordt. De blokkade moet worden beschouwd als een daad van vervolging. Verzoeker meent dat een gegronde vrees voor vervolging dan ook geldt voor de beoordeling dat verzoeker zich in een persoonlijke toestand van ernstige onveiligheid bevindt.

In een derde onderdeel (“tweede onderdeel” genoemd) bekritiseert verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat sommige mensen uit de hogere en middenklasse wel degelijk in staat zijn om met de dagelijkse problemen om te gaan. Verzoeker meent echter dat uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza, Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt dat er niets meer over is van de middenklasse en dat iedereen op gelijke voet wordt geplaatst ten koste van totale verarming van de hele bevolking. Verzoeker verwijst naar het boek van professor Roy over de sociaal-economische gevolgen van het Israëlijs-Palestijns conflict in de Gazastrook. Verzoeker meent dat de UNRWA niet in staat is de hulp te bieden die nodig is. Verzoeker wijst naar rechtspraak van de Raad waarin overwogen wordt dat de blokkade gevolgen heeft voor iedereen, ongeacht de economische status. Verzoeker wijst erop dat momenteel de wereldwijde Covid-19 pandemie speelt en dat de gevolgen voor de hele bevolking van de Gazastrook dramatisch zijn.

In een vierde onderdeel (“derde onderdeel” genoemd) wijst verzoeker erop dat het bewezen is door VN-rapporten dat leden van Fatah zeer regelmatig de slachtoffers zijn van arbitraire detentie en mishandeling, verzoeker heeft hiervoor wel degelijk een vrees als lid van een familie gebonden aan Fatah.

In een vijfde onderdeel (“vierde onderdeel” genoemd) uit verzoeker kritiek op de motieven inzake de subsidiaire bescherming, waarin geconcludeerd wordt dat het gewapend conflict niet de intensiteit heeft die nodig is om bescherming te bieden, volgens de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat dit een korte termijn analyse is die geen rekening houdt met het chronisch karakter van het conflict. Er moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met de duur van het conflict en de onvermijdelijke schommelingen in periodes van intens geweld. Verzoeker verwijst naar het jaarlijks rapport van de hoge commissaris voor mensenrechten bij de Verenigde Naties en de rapporten van de hoge commissaris en de secretaris-generaal *“Situation des droits de l'homme en Palestine et dans les autres territoires arabes occupés”* van 20 januari 2020 waaruit blijkt dat het geweld in de periode 1 november 2018 – 31 oktober 2019 bijzonder intens is.

In een zesde onderdeel ("vijfde onderdeel" genoemd) stelt verzoeker dat zijn uitsluiting overeenkomstig artikel 1, D van het Verdrag van Genève inhoudt dat de verantwoordelijke autoriteit ervan overtuigd is dat terugkeer naar het grondgebied waarop het UNRWA gemandateerd is, mogelijk is. Verzoeker wijst erop dat het CGVS echter geen recente informatie verstrekt ter ondersteuning hiervan en verzoeker wijst meer bepaald naar de Covid-19 pandemie die ernstige gevolgen heeft gehad voor de mogelijkheid om van het ene naar het andere land te reizen. Bovendien is het momenteel onmogelijk om met het vliegtuig naar Caïro te reizen, is de grensovergang bij Rafah gesloten en blijft reizen door de Noord-Sinaï bijzonder gevaarlijk en onzeker.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

- UN AG A/HRC/37/75 Rapport du Rapporteur spécial sur la situation des droits de l'homme dans les territoires palestiniens occupés depuis 1967, 14 juni 2018 (stuk 3)
- UN AG A/71/554, Rapport du Rapporteur spécial sur la situation des droits de l'homme dans les territoires palestiniens occupés depuis 1967 ; 19 oktober 2016 (stuk 4)
- UN A/74/468, Rapport du Comité spécial chargé d'enquêter sur les pratiques israéliennes affectant les droits de l'homme du peuple palestinien et des autres Arabes des territoires occupés, 2 oktober 2019 (stuk 5)
- UN A/HRC/43/70, Rapport annuel du Haut-Commissaire des Nations Unies aux droits de l'homme et rapports du Haut-Commissariat et du Secrétaire général Situation des droits de l'homme en Palestine et dans les autres territoires arabes occupés, 20 januari 2020 (stuk 6)
- uittreksels uit Sara ROY, The Gaza strip. The Political Economy of De-Development, Institute for Palestine Studies USA, Washington, 2016, derde editie (stuk 7)
- Inter Press Service, The Gaza Strip and COVID-19: Preparing for the Worst, april 2020 (stuk 8)
- ONU Info, L'ONU s'inquiète des conséquences socioéconomiques du Covid-19 sur les Palestiniens, 13 april 2020 (stuk 9)
- MSF, Gaza : quand une frappe aérienne décime une famille, 16 januari 2020 (stuk 10)
- IATA, Coronavirus Outbreak Update, 28 april 2020 (stuk 11)
- Gisha Legal Center for Freedom of Movement, crossings update, 20 april 2020 (stuk 12)
- AFP, Rafah Crossing a 'Journey to Hell' Say Gazans Travelling to Egypt, 30 juli 2019 / 20 maart 2020 (stuk 13)
- Al Monitor, Violence escalates in Sinai, 23 oktober 2019 (stuk 14).

2.1.3. Op 29 oktober 2020 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij volgende documenten vermeldt, de weblink weergeeft en er een samenvatting van geeft:

- COI Focus *Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* van 5 oktober 2020;
- COIF *Palestine. Retour dans la Bande de Gaza* van 3 september 2020.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.2.3.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zijn paspoort zou hebben verscheurd in Spanje, terwijl dit reisdocument voor Palestijnen een belangrijk document is, waardoor het vermoeden ontstaat dat hij dit reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie te verhullen. Zelfs al zou verzoeker dit document werkelijk verscheurd hebben, dan duidt zijn gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in zijn hoofdte en strookt dit niet met het gedrag dat mag worden verwacht van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft: dat verzoeker verzaakt aan zijn medewerkingsplicht, valt niet te rijmen met de vrees die hij inroept. Dat verzoeker

doelbewust documenten vernietigd of weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt een indicatie dat hij niet de waarheid vertelt maar dit brengt ook de algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven in het gedrang (ii) verzoekers verklaringen over zijn vrees gerekruteerd te worden door Al Quds kunnen niet overtuigen omdat (1) verzoeker denkt dat dit de jongerenbeweging van Hamas is, terwijl deze brigades de gewapende tak van de Islamitische Jihad uitmaken (2) zij alle jongeren benaderen en niet louter verzoeker, waardoor hij toegeeft niet persoonlijk gevisieerd te worden of gedwongen werd bij hen te gaan en verzoeker geen voorbeeld kon geven van een jongere die gedwongen werd hen te vervoegen, de ene naam die hij gaf was van een buurjongen die hen uit eigen overtuiging vervoegde (3) verzoeker aangeeft dat zijn vrienden niet gedwongen werden omdat ze niet gechanteerd konden worden wegens prostitutie-, alcohol- of drugsproblemen en aangeeft zelf zulke problemen ook niet te kennen, zodat het een raadsel blijft waarom er voor verzoeker specifiek een risico zou zijn gerekruteerd te worden op de manier die hij beschrijft. De rekrutering gebeurt voornamelijk in moskeeën, terwijl verzoeker verklaarde dat hij heel weinig naar de moskee ging. Tussen de mensen met wie verzoeker voetbalt of andere zaken doet, zitten er ook wel leden die probeerden maar daarvan zegt verzoeker dat zij ook wel weten wie hij is en wie zijn familie is (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij louter omwille van zijn familieleden problemen zou kennen bij terugkeer naar Gaza: verzoekers grootvader is een belangrijk lid van Fatah en werd in het verleden meegenomen en mishandeld maar uit niets blijkt dat verzoeker hierdoor zelf problemen zou ondervinden omdat (1) verzoeker te jong was om zelf aan politiek te doen (2) verzoekers vader als directeur van het hoofdcomité werkte en werkte in het parlement en op het bureau van de president, ondanks het feit dat hij dus wel enige politieke betrokkenheid had en in hetzelfde gebouw woonde als de grootvader ondervond verzoekers vader op geen enkel moment problemen met Hamas, dat verzoeker als kleinzoon dan problemen zou ondervinden omwille van de job van de grootvader is niet aannemelijk (3) dit ook blijkt uit de situatie van verzoekers andere familieleden langs vaderskant: een neef en een nicht wonen in Gaza met hun gezin en ondervinden geen probleem behalve de algemene levensomstandigheden, verzoekers oom langs vaderskant bevond zich in Noorwegen maar keerde vrijwillig terug naar Gaza, verzoekers tante reisde met haar echtgenoot geregeld tussen Gaza en Egypte (iv) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn moeder problemen zou krijgen bij een terugkeer: verzoekers moeder werkte voor de preventieveiligheidsdienst van Fatah en in een comité voor samenwerking, tijdens de machtswissel in 2007 zou Hamas haar organisatie zijn binnengevallen, zaken vernield en gestolen hebben, verzoeker verbleef toen om toeristische reden in Egypte met zijn moeder en halfbroer en hierdoor beslisten ze om in Egypte te blijven voor vier jaar. Verzoeker biedt voor dit alles zelfs geen begin van bewijs, maar zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht, dan moet worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft dat ze na 2007 geen problemen meer hadden. Sterker nog, uit nazicht van het paspoort van verzoekers moeder blijkt dat zij op 18 november 2017 terugkeerde naar Gaza en er verbleef tot eind maart 2018, dat dit voor haar werk was, neemt niet weg dat zij vier maanden lang opnieuw in Gaza verbleef zonder enige problemen te ondervinden, gezien verzoeker verklaarde dat ze na 2007 geen problemen meer kenden. Nu verzoeker zijn paspoort waarmee hij reisde niet neerlegt, kan overigens niet worden nagegaan waar hij zelf in deze periode verbleef. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij twaalf jaar na de laatste problemen door het werk van zijn moeder zelf problemen zou ondervinden louter omwille van haar werk, terwijl de moeder zelf voor haar werk in 2017 vier maanden lang in Gaza verbleef zonder problemen (v) uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij louter omwille van zijn familie een groter risico zou lopen om problemen te kennen, integendeel, verzoeker verwijst naar een conflict in 2012 of 2013 met een militair die hem sloeg en pro-Hamas was maar verduidelijkt dat dit conflict werd opgelost na tussenkomen van de hoofden van de families en dat de andere familie zelf hun verontschuldiging aanbood aan verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van zijn asielaanvraag en zijn verzoek om internationale bescherming een ongeloofwaardig karakter heeft. De commissaris-generaal onderzoekt vervolgens de humanitaire omstandigheden in Gaza en stelt vast dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De financiële situatie van verzoekers familie en van hemzelf is meer dan behoorlijk en verzoeker heeft een groot netwerk in Gaza. De commissaris-generaal stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten, en dat verzoeker evenmin concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hijzelf, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende

behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. De commissaris-generaal onderzoekt vervolgens of aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden omdat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Na onderzoek van de informatie die hij ter beschikking heeft en van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, concludeert de commissaris-generaal dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Het CGVS beschikt evenmin over zulke elementen. Vervolgens onderzoekt de commissaris-generaal of het op dit ogenblik mogelijk is naar de Gazastrook terug te keren. In eerste instantie acht de commissaris-generaal deze vraag niet relevant voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten, moeten het vereiste persoonlijk, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een aangetoond reëel risico op ernstige schade. Dit is hier niet het geval omdat de opening van de grensovergang voortvloeit uit regionale politieke problemen en afhangt van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren, dit houdt geen verband met verzoekers persoonlijke eigenschappen. De vraag of verzoeker al dan niet kan terugkeren is alleen relevant op het ogenblik van een eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort. In tweede instantie onderzoekt de commissaris-generaal of het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren op basis van de informatie in het administratief dossier en hij concludeert dat dit het geval is. Verzoeker toont dus niet aan dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De documenten die verzoeker voorlegt doen hieraan geen afbreuk.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.2.4.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn identiteitskaart, de UNRWA-registratie van zijn familie, een kopie van het paspoort van zijn moeder en een kopie van het paspoort van zijn broer heeft voorgelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit Gaza niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Gaza en geregistreerd is bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9 en stuk 5 map met Documenten, stuk 3). Op de familieregistratiekaart wordt hij vermeld als één van de kinderen van zijn vader. Verzoeker heeft in Egypte verbleven en er gestudeerd, maar uit niets blijkt dat hij zijn verblijfsrecht in Gaza verloren heeft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beargumenteert in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat huidige zaak dient onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA. Omdat verzoeker niet aantoont dat hij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen, meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “52 *Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)*”).

Waar het Hof van Justitie in *Bolbol* stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt dit inderdaad in de zaak *Alheto* genuanceerd (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*).

In casu verwijst verwerende partij naar de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij en zijn familie ondanks de UNRWA-registratie nooit hulp inriepen omdat ze het niet nodig hadden, zodat verzoeker niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen.

De Raad stelt vast dat verzoeker duidelijk antwoordt dat hij geregistreerd is bij UNRWA en dat hij over een UNRWA-registratiekaart beschikt (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), die hij ook heeft neergelegd (administratief dossier, stuk 5, map met Documenten, stuk 3). In het arrest *Bolbol* wordt in § 52 gesteld dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van het UNRWA wordt genoten. Uit verzoekers UNRWA-registratie volgt dus dat hij daadwerkelijk hulp heeft genoten en dat de uitsluitingsgrond dus op hem van toepassing is.

Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Gaza niet opnieuw onder de bescherming van de UNRWA valt, zoals verder wordt uiteengezet. Derhalve besluit de Raad dat verzoeker aantoont dat hij valt onder de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)* van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat

het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.2.5.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.2.5.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

De Raad stelt te dezen vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad dus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter duidelijk dat hij en zijn familie nooit de bescherming en bijstand van UNRWA gevraagd hebben omdat ze het niet nodig hadden:

“We hebben nooit hulp gekregen, en nooit gevraagd.

Waarom nooit gevraagd?

We hebben het niet nodig. Ze geven enkel bons voor eten en voedsel en drinken en we hadden het niet nodig.” (adm. dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9)

Verzoeker blijkt dus UNRWA-geregistreerd te zijn maar stelt uitdrukkelijk dat hij de bescherming en bijstand van UNRWA niet gevraagd heeft en ook niet nodig heeft. De vaststelling door de Raad dat er geen informatie in het administratief dossier zit met betrekking tot de werking en financiering van UNRWA is derhalve *in casu* niet relevant.

2.2.5.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt verzoeker UNRWA-geregistreerd te zijn maar stelt hij de bescherming en bijstand van UNRWA niet gevraagd te hebben en ook niet nodig te hebben. Er kan dan ook niet gesteld worden dat verzoeker om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is. Dit neemt niet weg dat in het geval van verzoeker ook minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict, doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

(i) De mogelijkheid tot terugkeer

Vereist is dat verzoeker op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook, hij wijst op de huidige coronapandemie en de Israëlische blokkade.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019, die in de bestreden beslissing vermeld wordt en zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’) en uit de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker over een Palestijns paspoort en zijn identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 5, map met documenten, nrs. 1 en 2), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige reisdocumenten te verkrijgen om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Stuk 13 bij het verzoekschrift betreft een internetartikel over de grensovergang te Rafah waarin er sprake is van vernederingen en lange wachttijden om de grens over te steken. Hieruit blijkt echter niet dat dit onmogelijk is of dat er sprake is van een onmenselijke behandeling.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer of doelwit zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen. Stuk 14 bij het verzoekschrift "*Violence escalates in Sinai*" van www.al-monitor.com van 23 oktober 2019 doet hieraan geen afbreuk.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 tot begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Er wordt echter opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen

worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19 pandemie. De internetartikelen die verzoeker bij het verzoekschrift voegt met betrekking tot de COVID-19 pandemie, laten niet toe anders te besluiten. Stuk 12, een internetartikel van 20 april 2020 over de invloed van de COVID-19 pandemie op de grensovergang te Rafah ligt in de lijn van de hierboven weergegeven informatie.

Ten overvloede wordt nog benadrukt dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een

terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

(ii) De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus Palestine "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het

Israëlsche Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlsche vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlsche luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlsche leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlsche strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlsche invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlsche grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlsche bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlsche luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlsche steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlsche bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlsche blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlsch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlsche strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlsche grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlsch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken.

Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er

momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die (groten)deels in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in de middelen van zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

(iii) Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat a) verzoekers vluchtmotieven, b) zijn socio-economische situatie en c) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

a) De vluchtmotieven van verzoeker

Verzoeker verklaart Gaza te hebben verlaten omdat hij vreesde te worden gerekruteerd door een Islamitische beweging onder Hamas (Al Quds, ter zitting van 10 november 2020 verklaarde hij dat het de beweging Katiba was) en omdat hij omwille van zijn familieleden problemen zou kennen bij een terugkeer naar Gaza.

In de bestreden beslissing wordt er eerst op gewezen (i) dat het vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn oorspronkelijk paspoort wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie te verhullen en dat zijn gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking wijst. Dit vormt een indicatie dat hij niet de waarheid vertelt maar dit brengt ook de algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven in het gedrang. Vervolgens wordt uiteengezet dat verzoekers beweringen niet kunnen overtuigen omwille van volgende redenen: (ii) verzoekers verklaringen over zijn vrees gerekruteerd te worden door Al Quds kunnen niet overtuigen omdat (1) verzoeker denkt dat dit de jongerenbeweging van Hamas is, terwijl deze brigades de gewapende tak van de Islamitische Jihad uitmaken (2) zij alle jongeren benaderen en niet louter verzoeker, waardoor hij toegeeft niet persoonlijk gevisieerd te worden of gedwongen werd bij hen te gaan en verzoeker geen voorbeeld kon geven van een jongere die gedwongen werd hen te vervoegen, de ene naam die hij gaf was van een buurjongen die hen uit eigen overtuiging vervoegde (3) verzoeker aangeeft dat zijn vrienden niet gedwongen werden omdat ze niet gehanteerd konden worden wegens prostitutie-, alcohol- of drugsproblemen en aangeeft zelf zulke problemen ook niet te kennen, zodat het een raadsel blijft waarom er voor verzoeker specifiek een risico zou zijn gerekruteerd te worden op de manier die hij beschrijft. De rekrutering gebeurt voornamelijk in moskeeën, terwijl verzoeker verklaarde dat hij heel weinig naar de moskee ging. Tussen de mensen met wie verzoeker voetbalt of andere zaken doet, zitten er ook wel leden die probeerden maar daarvan zegt verzoeker dat zij ook wel weten wie hij is en wie zijn familie is (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij louter omwille van zijn familieleden problemen zou kennen bij terugkeer naar Gaza: verzoekers grootvader is een belangrijk lid van Fatah en werd in het verleden meegenomen en mishandeld maar uit niets blijkt dat verzoeker hierdoor zelf problemen zou ondervinden omdat (1) verzoeker te jong was om zelf aan politiek te doen (2) verzoekers vader als directeur van het hoofdcmité werkte en werkte in het parlement en op het bureau van de president, ondanks het feit dat hij dus wel enige politieke betrokkenheid had en in hetzelfde gebouw woonde als de grootvader ondervond verzoekers vader op geen enkel moment problemen met Hamas, dat verzoeker als kleinzoon dan problemen zou ondervinden omwille van de job van de grootvader is niet aannemelijk (3) dit ook blijkt uit de situatie van verzoekers andere familieleden langs vaderskant: een neef en een nicht wonen in Gaza met hun gezin en ondervinden geen probleem behalve de algemene levensomstandigheden, verzoekers oom langs vaderskant bevond zich in Noorwegen maar keerde vrijwillig terug naar Gaza, verzoekers tante reisde met haar echtgenoot geregeld tussen Gaza en Egypte (iv) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn

moeder problemen zou krijgen bij een terugkeer: verzoekers moeder werkte voor de preventieveiligheidsdienst van Fatah en in een comité voor samenwerking, tijdens de machtswissel in 2007 zou Hamas haar organisatie zijn binnengevallen, zaken vernield en gestolen hebben, verzoeker verbleef toen om toeristische reden in Egypte met zijn moeder en halfbroer en hierdoor beslisten ze om in Egypte te blijven voor vier jaar. Verzoeker biedt voor dit alles zelfs geen begin van bewijs, maar zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht, dan moet worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft dat ze na 2007 geen problemen meer hadden. Sterker nog, uit nazicht van het paspoort van verzoekers moeder blijkt dat zij op 18 november 2017 terugkeerde naar Gaza en er verbleef tot eind maart 2018, dat dit voor haar werk was, neemt niet weg dat zij vier maanden lang opnieuw in Gaza verbleef zonder enige problemen te ondervinden, gezien verzoeker verklaarde dat ze na 2007 geen problemen meer kenden. Nu verzoeker zijn paspoort waarmee hij reisde niet neerlegt, kan overigens niet worden nagegaan waar hij zelf in deze periode verbleef. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij twaalf jaar na de laatste problemen door het werk van zijn moeder zelf problemen zou ondervinden louter omwille van haar werk, terwijl de moeder zelf voor haar werk in 2017 vier maanden lang in Gaza verbleef zonder problemen (v) uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij louter omwille van zijn familie een groter risico zou lopen om problemen te kennen, integendeel, verzoeker verwijst naar een conflict in 2012 of 2013 met een militair die hem sloeg en pro-Hamas was maar verduidelijkt dat dit conflict werd opgelost na tussenkomst van de hoofden van de families en dat de andere familie zelf hun verontschuldiging aanbood aan verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht omwille van een gegronde vrees of dat hij er niet zou kunnen terugkeren.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in geen enkel onderdeel van het enig middel ook maar enige kritiek uit op de hierboven weergegeven motieven. Hoogstens benadrukt verzoeker in het derde onderdeel van het enig middel dat hij als lid van een familie gebonden aan de beweging Fatah (veel familieleden hebben zeer hoge functies vervuld binnen Fatah), een risico van mishandeling door Hamas zou lopen. Hij verwijst naar stuk 6 bij het verzoekschrift, "*Rapport annuel du Haut-Commissaire des Nations Unies aux droits de l'homme et rapports du Haut-Commissariat et du Secrétaire général Situation des droits de l'homme en Palestine et dans les autres territoires arabes occupés*" van 20 januari 2020. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen melding heeft gemaakt van arrestaties of arbitraire detentie door Hamas, noch van zichzelf noch van familieleden, zodat hij dit stuk niet op zichzelf persoonlijk betreft. Het enige element in dit verband betreft de problemen die zijn grootvader indertijd gekend zou hebben, maar in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uit niets blijkt dat verzoeker zelf hierdoor problemen zou ondervinden. Er wordt aan toegevoegd dat zelfs verzoekers vader, die in hetzelfde gebouw woont als verzoekers grootvader, op geen enkel moment problemen met Hamas heeft ondervonden. De Raad wijst er ook op dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn familie een groter risico zou lopen, integendeel, een conflict in 2012 of 2013 werd opgelost na tussenkomst van de familiehoofden en de pro-Hamas familie heeft zijn verontschuldiging aangeboden aan verzoeker.

Verzoeker laat de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. Bij gebreke aan enige concrete kritiek op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing, sluit de Raad zich bij deze motieven aan en eigent ze zich toe.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn verzoek voorlegde, betreffen een in België verkregen paspoort en zijn identiteitskaart, deze staven zijn identiteit die niet wordt betwist. De UNRWA-registratiekaart van zijn familie toont aan dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is. Het diploma van zijn school in Egypte toont aan dat verzoeker daar gestudeerd heeft, wat niet wordt betwist. De kopieën van het paspoort van zijn moeder en broer tonen de reisbewegingen van verzoekers moeder en broer aan. De begeleidende mail van de advocaat betreft enkel een uitleg bij deze stukken.

De stukken 3 tot en met 7 en stuk 10 die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, betreffen de algemene situatie in Gaza en hierboven werd reeds gesteld dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De stukken 8, 9 en 11 betreffen de COVID-19 pandemie in Gaza en werden hierboven reeds besproken. Stuk 12 betreft de invloed van de COVID-19 pandemie specifiek op de grensovergang te Rafah en werd hierboven reeds besproken. Stukken 13 en 14 betreffen de algemene situatie aan de grensovergang te Rafah en werden ook hierboven al besproken.

b) De socio-economische situatie van verzoeker in Gaza

In het tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat door de blokkade door Israël de middenklasse steeds kleiner en zwakker wordt. Er resteert bijna niets meer van de middenklasse en iedereen staat op gelijke voet, met een totale verarming van de hele bevolking. De hele bevolking is afhankelijk geworden van internationale hulp. Verzoeker verwijst in dit verband naar stuk 7 bij het verzoekschrift, het boek van professor Sara Roy. Het UNRWA kan de nodige hulp niet bieden om te ontsnappen aan de door de Israëlische autoriteiten opgelegde overlevingsdrempel. Door de Israëlische blokkade gaat de redenering van het CGVS, dat er nog een relatief grote sociale klasse is die over voldoende economische middelen beschikt om aan de blokkade te ontsnappen, niet op. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het arrest van de Raad nr. 182 381 van 16 februari 2017. Verzoeker stelt ten slotte dat de economische gevolgen van de COVID-19 pandemie de sociaaleconomische situatie in Gaza alleen maar zullen verergeren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347-348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele

andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten of ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "ernstige onveiligheid" in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg

aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Het gebouw van uw vader werd ongeveer een jaar geleden opnieuw opgebouwd (CGVS, p. 4) en uw familie heeft er naast het appartement van uw vader nog een appartement in eigendom, namelijk dat van uw grootvader (CGVS, p. 4). Uw vader krijgt salaris van Palestijnse Autoriteiten, uw grootvader is secretaris van Fatah in Gaza (CGVS, p. 6) en heeft een boerderij niet ver van Khan Younis onder de naam van uw grootmoeder (CGVS, p. 7). Hoewel uw vader geconfronteerd wordt met problemen zoals elektriciteit, is hij in staat hier een oplossing voor te vinden door een generator te kopen samen met de andere bewoners van zijn gebouw (CGVS, p. 8). Uw bezwaren waarom u niet in het huis van uw vader of grootvader zou kunnen verblijven, zijn sterke indicaties dat uw financiële situatie meer dan behoorlijk is. U zou niet bij uw vader kunnen wonen omdat uw stiefmoeder zich te veel met uw leven bemoeit en u haar niet aanvaardt wanneer zij zich als uw moeder gedraagt (CGVS, p. 14). Dit is uiteraard niet ernstig. Geconfronteerd met de mogelijkheid u te vestigen in de boerderij van uw grootvader komt u niet verder dan te zeggen dat deze verafgelegen ligt en u geen veehouder wenst te worden (CGVS, p. 14).

U denkt voorts dat u nergens anders zou kunnen wonen vanwege de kosten maar dit is niet aannemelijk (CGVS, p. 14) aangezien de levensomstandigheden die u schetst er sterk op wijzen dat u beschikt over een serieus financieel draagvlak. U ging eerst naar een Amerikaanse school, vervolgens naar speciale privéschool El Nasser (CGVS, p. 7). Samen met uw moeder huurde u drie maanden lang een appartement in El Mohandessin omdat jullie er op vakantie waren (CGVS, p. 5). Vervolgens bleven jullie vier jaar lang in Riha in een appartement van uw familie (CGVS, p. 5) en ging u er naar school (CGVS, p. 5). Dat appartement is intussen verkocht maar jullie kochten twee andere appartementen in Egypte waar op dit moment niemand verblijft (CGVS, p. 7). Uw grootmoeder pendelt tussen Westelijke Jordaanoever en Egypte (CGVS, p. 7). Hoewel jullie geregistreerd zijn bij UNRWA hebben nooit bijstand gevraagd omdat jullie het nooit nodig hadden (CGVS, p. 9). U heeft familieleden in Engeland met een goed inkomen die onder andere de \$10.000 betaalden voor uw reis van Egypte naar België (CGVS, p. 11). Ook in Gaza heeft u vermogende familieleden: uw tante N. is getrouwd met een rijke man van Gaza met veel eigendommen in Gaza en Egypte, drie grote klerenwinkels in Gaza en zijn vader heeft een groot reisbureau in Egypte (CGVS, p. 17). U heeft een goede band met uw tante (CGVS, p. 17) waardoor er redelijkerwijze vanuit mag gegaan worden dat zij u zou helpen indien u werkelijk in extreme armoede zou komen te vallen.

U heeft bovendien vanuit België nog steeds contact met veel vrienden in Gaza (CGVS, p. 8, 9) en heeft er behalve uw vader, grootvader en stiefmoeder nog enkele familieleden (CGVS, p. 12) die u eveneens kunnen helpen bij terugkeer naar Gaza.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat het feit dat u in Gaza geen specifieke studie kan volgen die verband houdt met paarden (CGVS, p. 17) niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming.”

De Raad merkt op dat verzoeker zich in het middel beperkt tot algemene verwijzingen naar de socio-economische toestand in Gaza, zonder deze op zichzelf te betrekken. Verzoeker ontkent niet dat zijn toestand en die van zijn familie behoorlijk is. Verzoeker weerlegt niet dat zijn familie twee appartementen in eigendom heeft in Gaza, dat zijn vader een salaris krijgt, dat zijn grootvader een boerderij heeft onder de naam van de grootmoeder, dat verzoeker niet bij zijn vader wil wonen omdat zijn stiefmoeder zich te veel met zijn leven bemoeit en niet om andere redenen en dat hij niet bij zijn grootvader wil wonen omdat hij geen veehouder wil worden. Verzoeker ontkent evenmin dat er elementen zijn die erop wijzen dat hij over een serieus financieel draagvlak beschikt: hij ging eerst naar een Amerikaanse school, dan naar een speciale privéschool, verzoekers moeder huurde voor haar en verzoeker drie maanden lang een appartement in Egypte omdat ze er op vakantie waren, vervolgens verbleven verzoeker en zijn moeder vier jaar lang in Egypte in een appartement van de familie en ging verzoeker daar naar school, dit appartement is intussen verkocht maar de familie kocht twee andere appartementen in Egypte. Verzoeker ontkent niet dat zijn grootmoeder pendelt tussen de Westelijke Jordaanoever en Egypte, verzoeker bevestigde dat ze nooit bijstand gevraagd hebben aan UNRWA omdat ze het niet nodig hadden (notities persoonlijk onderhoud, p. 9), verzoeker ontkent niet dat hij familieleden heeft in Engeland met een goed inkomen die 10.000 dollar betaalden voor verzoekers reis

naar België, verzoeker ontkent ten slotte niet dat hij vermogende familieleden heeft in Gaza, meer bepaald zijn tante. Verzoekers verwijzing naar de Israëlische blokkade en de COVID-19 pandemie in het verzoekschrift kan de vaststelling niet ombuigen dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Inzake verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 182 381 van 16 februari 2017, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan deze van de verzoeker in dit arrest. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker in geen geval volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt overigens met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

c) Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor hij daarheen niet kan terugkeren.

2.2.4.2. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, wordt vastgesteld dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt.

2.2.5. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan

de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET